

Принципово важливим є визначення державної служби як професійної діяльності на певній посаді, що дає можливість визначити її як трудову діяльність і визнати працю державних службовців як найману. Крім того, в ст.3 Кодексу законів про працю України зазначається, що «законодавство про працю регулює трудові відносини працівників усіх підприємств, установ, організацій незалежно від форм власності, виду діяльності і галузевої належності».

Отже, ми бачимо, що законодавець відносить державних службовців, і працівників прокуратури, зокрема, до числа суб'єктів трудового законодавства і визначає, що правовідносини державної служби підпадають під дію норм трудового законодавства з урахуванням особливостей, що визначаються спеціальними нормами, враховуючи специфіку даних правовідносин.

Калашник О. А.

*Національний університет «Одеська юридична академія»,
аспірант кафедри організації судових та правоохоронних органів*

МІСЦЕ І РОЛЬ МІСЦЕВИХ ЗАГАЛЬНИХ СУДІВ У СУДОВІЙ СИСТЕМІ УКРАЇНИ

З проголошенням незалежності Україна взяла курс на побудову держави, у якій людина, її життя і здоров'я, честь і гідність, недоторканність і безпека визнаються найвищою соціальною цінністю, а права і свободи людини та їх гарантії визначають зміст і спрямованість діяльності. Зазначена обставина зумовила необхідність створення дієвого механізму захисту прав, свобод і законних інтересів людини і громадянина. Особливе місце у вказаному механізмі займають суди, так як вони розв'язують конфлікти у притаманний виключно для них спосіб – шляхом здійснення правосуддя, ефективність і справедливість якого багато в чому залежить від правильності побудови та організації діяльності судової системи у державі.

Відповідно до ч. 3 ст. 124 Конституції України судочинство здійснюється Конституційним Судом України та судами загальної юрисдикції.

Сучасна система судів загальної юрисдикції складається з таких ланок: місцеві суди (міські, районні, районні у містах, міськрайонні суди, господарські суди Автономної Республіки Крим, областей, міст Києва і Севастополя; окружні адміністративні суди), апеляційні суди, вищі спеціалізовані суди, Верховний Суд України (Судоустрій України: підручник/ С.В. Ківалов, Ю.Є. Полянський, М. В. Косюта, В. В. Долежан; за ред. С.В. Ківалова. 2011, с. 40).

На підставі ч. 1 ст. 18 Закону України «Про судоустрій і статус судів» суди загальної юрисдикції спеціалізуються на розгляді цивільних, кримінальних, господарських, адміністративних справ, а також справ про адміністративні правопорушення.

Зі змісту вказаної норми, а також побудови системи судів загальної юрисдикції за принципом спеціалізації випливає, що на сьогодні в Україні усі суди загальної юрисдикції спеціалізуються на розгляді певних категорій справ. Тобто, поряд з господарськими та адміністративними спеціалізованими судами з'явилася ще одна система спеціалізованих судів, що розглядають цивільні, кримінальні справи, а також справи про адміністративні правопорушення. Низову ланку вказаної системи становлять місцеві загальні суди.

Необхідно звернути увагу на те, що терміни «суди загальної юрисдикції» та «загальні суди» є співзвучними, що дає підстави для їх неправильного сприйняття і отождолення, а тому вважаємо, що законодавцем не досить вдало обрано назву судів першого рівня нової вертикалі спеціалізованих судів.

Місцевими загальними судами є міські, районні, районні у містах та міськрайонні суди, що відповідно до ч. 2 ст. 22 Закону України «Про судоустрій і статус суддів» розглядають цивільні, кримінальні, адміністративні справи, а також справи про адміністративні правопорушення у випадках та порядку, передбачених процесуальним законом, а саме:

- справи щодо захисту порушених, невизнаних або оспорюваних прав, свобод чи інтересів, що виникають із цивільних, житлових, земельних, сімейних, трудових відносин (ч. 1 ст. 15 Цивільного процесуального Кодексу України);

- адміністративні справи, у яких однією зі сторін є орган чи посадова особа місцевого самоврядування, посадова чи службова особа органу місцевого самоврядування, крім тих, які підсудні окружним адміністративним судам, усі адміністративні справи з приводу рішень, дій чи бездіяльності суб'єктів владних повноважень у справах про притягнення до адміністративної відповідальності; усі адміністративні справи щодо спорів фізичних осіб з суб'єктами владних повноважень з приводу обчислення, призначення, перерахунку, здійснення, надання, одержання пенсійних виплат, соціальних виплат непрацездатним громадянам, виплат за загальнообов'язковим державним соціальним страхуванням, виплат та пільг дітям війни, інших соціальних виплат, доплат, соціальних послуг, допомоги, захисту, пільг; адміністративні справи з приводу рішень, дій чи бездіяльності державного виконавця чи іншої посадової особи державної виконавчої служби щодо виконання ними рішень судів у справах, підсудним місцевим загальним судам як адміністративним судам; адміністративні справи щодо примусового повернення в країну походження або третю країну та примусового видворення іноземців та осіб без громадянства за межі території України (ч. 1 ст. 18 Кодексу адміністративного судочинства України);

- справи про адміністративні правопорушення відповідно до ст. 221 Кодексу України про адміністративні правопорушення;

– відповідно до Кримінального процесуального кодексу України місцеві загальні суди як суди першої інстанції розглядають усі без винятку кримінальні провадження.

Зі змісту викладеного випливає, що на місцеві загальні суди припадає основне судове навантаження, оскільки вони розглядають як суди першої інстанції усі без винятку кримінальні та цивільні справи, а також підвідомчі їм справи про адміністративні правопорушення та віднесені процесуальним законом до їх підсудності адміністративні справи. Також характерною особливістю місцевих загальних судів є їхнє розташування у кожному районі, місті (яке не має районного поділу) або районі міста, а тому вони є найбільш наближеними до населення.

Вказане якісно відрізняє місцеві загальні суди від місцевих господарських судів і місцевих адміністративних судів, що створені і функціонують лише в обласних центрах, столиці Автономної Республіки Крим, містах Києві та Севастополі і не наділені такою широкою юрисдикцією, та визначає їхнє місце у судовій системі України.

Крім того слід підкреслити, що саме у місцевому загальному суді пересічні громадяни вперше знайомляться з правосуддям, а тому від того наскільки справедливо, неупереджено та своєчасно місцевим загальним судом буде розглянуто і вирішено справу залежить формування і підтримання авторитету судової гілки влади у суспільстві. Крім того здійснення судочинства судами вищих інстанцій неможливе без попереднього вирішення справи місцевим загальним судом, а тому саме розгляд справи у ньому складає основу здійснення правосуддя, його основну частину.

Підсумовуючи викладене, варто ще раз звернути увагу на те, що незважаючи на певний відступ від принципу спеціалізації та покладення розгляду різних категорій справ, місцеві загальні суди є спеціалізованими судами. На нашу думку, така позиція законодавця є виправданою та повністю узгоджується з ч. 1 ст. 125 Конституції України. До того ж у подальшому у разі збереження існуючого підходу до розуміння принципу спеціалізації не виключена можливість реформування місцевих загальних судів.

Билиця І.О.

*Національний університет «Одеська юридична академія»,
аспірант кафедри організації судових та правоохоронних органів*

ДОТРИМАННЯ ПРОКУРОРАМИ ЕТИЧНИХ ПРАВИЛ ПОВЕДІНКИ ЯК ПЕРЕДУМОВА ПІДВИЩЕННЯ РІВНЯ ДОВІРИ ГРОМАДЯН ДО ОРГАНІВ ПРОКУРАТУРИ

Слід відзначити, що нажаль сьогодення характеризується досить низьким рівнем довіри пересічних громадян до прокуратури. За даними досліджень Центру Разумкова, серед населення України частка тих, хто повністю підтримує роботу прокуратури, знизилася з 9,4 %, що зафіксова-